

ת"פ 15545/01/12 - מדינת ישראל נגד מרים ג'קסון

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 15545-01-12 מדינת ישראל נ' ג'קסון

בפני כב' השופטת נאוה בכור
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מרים ג'קסון

הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איריס פיקר

הנאשמת בעצמה וב"כ עו"ד אורן שפקמן

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה על פי הודאתה ובמסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירה של תקיפת שוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 273 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), לפי המפורט בו.

2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשמת תודה בכתב האישום המתוקן, תורשע בגינו, ותופנה לצורך קבלת תסקיר שיבחן גם שאלת אי הרשעה. אין הסכמה לעניין העונש.

3. מתסקיר שירות המבחן בעניינה מיום 3.3.15 עולה כי הנאשמת כבת 32, נשואה ואם לחמישה ילדים בגילאי 1-10. עובדת כסייעת שילוב בבי"ס תלמוד תורה ביישוב יצהר (הוצג אישור). כיום לומדת לימודי תעודה מקצועית בתחום הדרכת פילאטיס ולימודים פסיכומטריים. מתגוררת עם משפחתה ביישוב הר ברכה בשומרון.

הצעירה מבין חמש בנות במשפחת מוצאה בנות 32-41. אחיותיה נשואות ובעלות משפחה המנהלות אורח חיים נורמטיבי ותקין. תיארה יחסים תקינים בקרב בני המשפחה.

השירות התרשם מפער בינה לבין חלק מאחיותיה שהינן אקדמאיות ובעלות מקצוע מבוסס, בעוד הנאשמת נמצאת עדיין בתהליך של חיפוש זהותה המקצועית.

אביה כבן 69, מהנדס אלקטרוניקה, ואמה כבת 65, אקטוארית בחברת ביטוח -תיארה את הקשר עמם כתקין ויציב.

תיארה כי בשל חששה מאכזבתם של הוריה לא שיתפה אותם בפרטי העבירה.

הנאשמת נולדה וגדלה ברחובות, סיימה 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה במוסדות לימוד דתיים מקומיים, ללא בעיות מיוחדות. עם סיום לימודיה בתיכון פנתה לשירות לאומי כמדריכת טיולים בבי"ס שדה גוש עציון למשך כשנה וחצי.

עזבה במהלך השנה השניה על רקע תחושת מיצוי עצמי וחיפוש עשיה משמעותית. החלה ללמוד יהדות במדרשה לבנות בקרית ארבע, ובמקביל עבדה בשמרטפות.

בגיל 20 נישאה באמצעות שידוך לאחר מספר חודשי היכרות, ובמהלך 12 שנות נישואיהם מתגוררים בהר ברכה, כשהקשר ביניהם חיובי, תקין ומשמעותי עבורה.

במהלך השנים השתלמה בתחום המחול והתנועה, למדה רפלקסולוגיה במסגרת מכללה חרדית שנסגרה טרם הנפקת תעודת הגמר, וכיום משקיעה בעיקר בלימודי הדרכת פילאטיס במסגרת מכללת "גבעת וושינגטון", לימודי הדרכת כלות בשומרון ולימודים לקראת בחינה פסיכומטרית נוספת לצורך קבלתה ללימודי פיזיותרפיה באוניברסיטת אריאל. בשנה האחרונה עובדת כסניעת ומורה שילוב פרטנית בתלמוד תורה לילדים ביצהר.

שללה התנסות או שימוש בחומרים ממכרים.

מעיון בגיליון רישומה הפלילי עולה כי נעדרת עבר פלילי, וזו פעם ראשונה שעומדת לדין.

ביחס לעבירה דנן- לקחה אחריות מלאה על מעשיה תוך הבעת חרטה על התנהגותה ובושה נוכח מעורבותה בפלילים. לדבריה- פעלה מתוך תחושות לחץ, חרדה, פחד וחוסר אונים שהתעצמו בכאוס ששרר במקום.

בעת האירוע שהו עמה ילדיה ברכב בעת שהייתה בדרכה לנסיעה ביישוב, ועל כן חששה לפתוח חלון ולהזדהות.

הביעה חרטה על התנהלותה, ובייחוד על התערבותה במהלך הפינוי, עצירת רכבה, ותקיפת שוטר. הדגישה כי מדובר באירוע חד פעמי שאינו מאפיין אותה בדרך כלל.

מהערכת גורמי הסיכון להישנות עבירה בעתיד- עולה כי מדובר באישה שטרם התייצבה מבחינה תעסוקתית, בתהליך של חיפוש אחר זהותה המקצועית, ובמשך השנים עברה מספר תחומי עיסוק.

ביחסה לעבירה תארה את חוסר האונים שחשה, בעיקר נוכח הקושי שלה להרגיע את ילדיה שנלחצו בסיטואציה מול השוטרים.

ייתכן שישנם חלקים לא בשלים באישיותה, שבאים לידי ביטוי בחוסר יציבות תעסוקתית וקושי להתמודד אדפטיבית במצבי לחץ שונים. בשיחה עם השירות נמנעה מלשתף אודות קשיים בחייה.

בין הגורמים לסיכוי לשיקום ומניעת הישנות עבירות בעתיד נמנים היותה מנהלת אורח חיים נורמטיבי במהלך

השנים, סיימה 12 שנות לימוד עם בגרות מלאה במסגרות לימוד נורמטיביות, שירתה בשירות לאומי, ועובדת כיום לפרנסת משפחתה לצד לימודים מקצועיים.

השירות התרשם כי הנאשמת מנהלת אורח חיים תקין בדרך כלל, תוך ביטחון בקשר עם דמויות משמעותיות בחייה, וכן ממיקוד שליטה פנימי ומיכולת אמפטיית המתבטאים באחריות מלאה למעשיה, לחרטה ולבושה, תוך היותה מודעת להיותו של המתלונן אדם המבצע את עבודתו כחוק.

השירות התרשם ממוטיבציה לניהול אורח חיים תקין ויציב, מעמדות ותפיסות פרו חברתיות, מהעדר עבר פלילי והעדר התמכרות לחומרים.

ממכתב שהוצג בפני השירות מטעם המוסד בו מועסקת עולה כי ככל שתורשע- ייתכן ותיאלץ להפסיק עבודתה במקום.

כמו כן המתלוננת מסרה כי הרשעתה בדין תעמיד בספק את יכולתה להשתלב בעבודה בתחום הפיזיותרפיה אותה מתכננת להתחיל ללמוד בשנה"ל הבאה.

לאור האמור, ממליץ השירות על ביטול הרשעתה, לצד הטלת התחייבות להימנע מעבירה, והטלת צו של"צ בהיקף 180 שעות כענישה מוחשית, חינוכית ומציבת גבולות, במסגרת המועצה האזורית "מעלה אפרים".

4. מטעונו לעונש של ב"כ המאשימה עולה כי הנאשמת פגעה בשלטון החוק ובשוטרים המבצעים מלאכתם בשליחות הציבור.

אי אפשר לקבל את גרסתה של המתלוננת בתסקיר לפיה מעשיה ביום האירוע נבעו מלחץ, פחד, חוסר אונים וחרדה - הואיל ומעשיה מעידים כי פעלה בהתרסה, באופן מחושב, באופן הפוגם בלקיחת אחריות מצדה על המעשים.

בהסדר הטיעון נשקלו לקולא העובדה כי היא נעדרת עבר פלילי, תסקיר חיובי, וחלוף הזמן- כאשר מדובר באירוע מיולי 2010 וכתב האישום הוגש בינואר 2012, אולם כל הדחיות מאז ועד היום נבעו מהתנהגותה של הנאשמת.

בשקלול הנסיבות יש לקבוע מתחם ענישה הולם שנע בין מע"ת ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות, לצד מע"ת, קנס ופיצוי.

המקרה אינו מקיים את התנאים בהלכת כתב, הואיל והנאשמת מדברת על פגיעה תיאורטית בלימודים אותם מתעתדת להתחיל, וכן על פגיעה שתתכן במקום עבודתה הנוכחי.

כמו כן באיזון מול תכליות הענישה האחרות הרי שמדובר בנאשמת שיזמה את העימות מתחילתו עד סופו, חסמה כביש, סירבה לצאת מהרכב, סטרה לשוטר וסירבה להזדהות, באופן מתריס שבוצע על רקע אידיאולוגי ללא נגיעה אישית של הנאשמת לעניין.

לאור האמור מתבקש בימ"ש להותיר את ההרשעה על כנה, ולקבוע עונשה בתוך המתחם האמור.

מאידך טען ב"כ הנאשמת לעונש כי תיק זה אינו מערב עמדות אידיאולוגיות.

מדובר באירוע מסוג של פינויים והריסות שהינם טעונים ואלימים, ובהם שילוב של רגש ושל פעולות אלימות מסביב, באופן היוצר תחושת כאוס ובלבול.

לנאשמת היה שיקול דעת מוטעה, אבל כשיצאה מהרכב- הגיעו אליה כוח של ארבעה שוטרי יס"מ, כשהיא שברירית ועם ילדים באוטו, ועל כן יש להסתכל על האירוע בכללותו.

כמו כן הוציאו לנאשמת את הילדים מהאוטו כדי לפנות את הרכב, היא נלחצה, ולכן הגיבה בסטירה לשוטר.

הנאשמת ללא עבר פלילי, ומדובר באירוע מלפני חמש שנים, כשאין נפקות אם חלוף הזמן הוא באשמתה אם לאו, שלבסוף אף הודתה במסגרת הסדר טיעון, הודתה בפני השירות ובימ"ש, מתחרטת ומתביישת במעשיה.

מדובר באירוע חריג לאורחות חייה, בהיותה נשואה ואם לילדים, שעובדת ומתפרנסת.

לעניין אי הרשעה- הציגה הנאשמת בפני השירות אישור ממעסיקה לפיו יכול להיות שהרשעה פלילית תגרום לפיטוריה, אולם ברובם של המקרים אנשים כאלה מפוטרים בסופו של דבר.

אם הנאשמת תפוטרה הדבר יגרום למצוקה כלכלית, בהיותה אם לחמישה ילדים, לצד פגיעה עתידית כיוון שמתחילה ללמוד.

לאור האמור, מתבקש בימ"ש לבטל הרשעתה של הנאשמת לצד הטלת צו של"צ בהתאם להמלצת שירות המבחן.

הנאשמת הוסיפה כי לא ניתן לדון באירוע דנן ב"תנאי מעבדה". בבוקר האירוע שמה את הילדים ברכב, ראתה מהחלון את הטרקטור, וידעה כי רוצים להרוס את הבית- השייך לחברה טובה שלה, כך שהייתה לה נגיעה לעניין.

היא מתחרטת על ההחלטה שלה לחסום את הציר עם רכבה, כשהילדים בתוך הרכב, זה היה שיקול דעת מוטעה. היה שופל גדול שעמד בכביש צר, ושוטרי יס"מ עם תלבושת מלאה, קסדות, וציוד.

הילדים ברכב החלו לבכות, האוטו הוקף בשוטרים במדים שחורים- שאינו מראה קל- והיא התרכזה בילדים שלה. השוטרים טעו כשניסו לדבר איתה, היא הייתה מבולבלת ונכנסה לחרדה. השוטרים נכנסו לה לרכב דרך תא המטען והוציאו את הילדים עם הכיסאות מהאוטו, ובעקבות זה יצאה מהרכב והייתה בתחושה קשה של בלבול ותסכול.

מצטערת על מה שעשתה, אך זה לא היה בהתרסה.

מעולם לא דיברה עם שוטרים ואין לה ניסיון בתחום, ולכן הוסיפה "אשת אברהם" - שידעו שזה לא שמה.

מיד כשהגיעה לתחנת המשטרה מסרה את שמה. הילדים היו איתה גם בתחנה, והחזיקה אותם על הידיים.

היא בת 32 בתהליך חיפוש עצמי מבחינה תעסוקתית, עובדת כיום בחונכות עם ילדים במסגרת בי"ס מטעם העמותה שמממנת את זה, ולכן חשוב לה שלא תהיה הרשעה.

נמצאת בתחילת התהליך, ורוצה ללמוד פיזיותרפיה.

5. הכרעה

במעשי הנאשמת יש פגיעה בערכים מוגנים של שמירה על הסדר הציבורי ושלומו הציבור, לצד הגנה על שלטון החוק, ועל אלו העושים מלאכתם בשורות אכיפת החוק.

לא בכדי קבע המחוקק עונש מינימום לצידה של עבירת תקיפת שוטר, שלא יפחת ממאסר של חודש ימים, לצד עונש מקסימלי של שלוש שנות מאסר.

עמדת הפסיקה לעניין עבירות אלימות כלפי שוטרים הינה מחמירה, ולפיה אין לנהוג בסלחנות כלפי אלו המבקשים לפגוע ולחבל במלאכת שוטרים וחייילים העושים עבודתם נאמנה בשליחות הציבור על מנת לאכוף את החוק, לא אחת בתנאים קשים ותוך חיכוך באוכלוסייה אלימה.

וכך נקבע ברע"פ 1860/07 שחר נחמני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, מיום 10.7.07).

"בעבירות של אלימות קשה ובמיוחד כנגד נציגי החוק, בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים, כאשר העונש המירבי הכתוב בחוק, ראוי לו שיהיה נקודת מוצא"

מתחם העונש ההולם בעבירה זו נע בין **חודש לששה חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות** (ראו גם החלטתי בת"פ 42974-11-12 מ"י נגד זמירו (מיום 12.11.13)).

התנהגותה של הנאשמת היתה ללא כל התגרות מצד השוטרים, ושארף הלכה והסלימה לאורך האירוע - החל מחסימת הדרך ברכב, התעלמות מפניותיהם אליה וסירובה לפתוח את חלון הרכב, סטירה בפניו של המתלונן וסירובה להזדהות - מהווה התנהגות בריונית, משוללת כל רסן, ומהווה פגיעה ברף הבינוני של הערכים המוגנים.

למען הסר ספק - יובהר כי לא זו בלבד שאין בנוכחותם של ילדיה הקטנים עמה ברכב כדי להקל עמה, כי אם אדרבא - נוכחותם משמשת לה **לחומרא** בנסיבות אלה, הואיל ומדגישה את העדר הרסן שהתנהגותה.

מנסיבות הקשורות לביצוע העבירה בהתאם לסעיף 40ט(א) לחוק עולה כי ביום **26.7.10** השתתף שוטר

היס"מ דוד תמרי (להלן: "המתלונן") יחד עם שוטרים אחרים בפעילות יס"מ לביצוע צו הריסת בתים בלתי חוקיים ביישוב ברכה.

במהלך הפעילות, הגיעה הנאשמת באמצעות רכבה לכביש היישוב דרכו היה אמור לעבור טרקטור לעבר הבית המיועד להריסה.

הנאשמת עצרה את רכבה על גבי הכביש וחסמה אותו. משהורו לה שוטרים וביניהם המתלונן לפתוח את חלון דלתה ולפנות את הכביש- התעלמה הנאשמת מהוראותיהם, ונתרה לעמוד במקום.

כעבור עשר דקות, התרצתה הנאשמת ונאותה לצאת מהרכב, עמדה מול המתלונן וסטרה בפניו, הוא הודיע לה כי היא עצורה בגין תקיפת שוטר וביקש ממנה להזדהות.

בתגובה ענתה לו הנאשמת כי שמה הינו "שרה אשת אברהם".

הגם שאין אינדיקציה לכך שהנאשמת תכננה בצאתה מביתה לפעול כפי שפעלה (**סעיף 40ט(א)(1) לחוק**) הרי שמעשיה מעידים עליה כמי שהתנהלה בהתרסה, באלימות, וללא מורא הדין, ולראיה- לא התעשתה וחדלה מהתנהגותה במהלך האירוע- אלא הביאה להסלמתו עד כדי אלימות פיזית וביזוי המתלונן.

לא זו בלבד כי במעשיה הפריעה לביצוע צו הריסה שניתן כחוק, אלא אף תקפה באופן פיזי שוטר במסגרת מילוי תפקידו, כל זאת בנסיבות שאינן קשורות אליה ו/או למי מבני משפחתה הקרובים.

גם נוכח טענותיה של הנאשמת כאילו פעלה מתוך לחץ ובלבול, ולא מתוך התרסה- ביכרה לסטות מסדר יומה, עם ילדיה ברכב, להגיע למקום המהומה, לעמוד עם רכבה בדרך המובילה אל הבית, להפריע לעבודת השוטרים בקיום צו הריסה ולהתעלם מפניותיהם אליה. אף תקיפתה את המתלונן נעשתה ללא התגרות מצדו (**סעיף 40ט(א)(7) לחוק**).

לטענתה של הנאשמת, דבר הוצאת ילדיה מהרכב היה כטריגר להתנהלותה האלימה- וכי

"חששה להזדהות" ו"לפתוח את חלון" הרכב בשל נוכחות הילדים ברכבה.

עם זאת- נותר רושם כי לו הייתה הנאשמת שמה את טובת ילדיה בראש מענייניה אותה שעה- וודאי לא הייתה מתערבת מלכתחילה באירוע שכלל לא נגע לה, ונוהגת כפי שנהגה כלפי השוטרים במקום, תוך שהיא מסכנת את שלום ילדיה ואת עצמה.

הנאשמת הכניסה עצמה ביוזמתה לאירוע- זאת בהתנהגות אסורה וקנטרנית, וסיכנה ביוזמתה את שלום ילדיה בהכניסם עם הרכב לאזור המהומה (כפי שציינה בעצמה בבימ"ש).

עם זאת, בחינת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה מעלות נסיבות לקולא בעניינה של הנאשמת.

הנאשמת נעדרת עבר פלילי, והאירוע מהווה מעידה חד פעמית וחריגה מאורח חייה הנורמטיבי (**סעיף 40א(11) לחוק**).

כמו כן הנאשמת הודתה במסגרת הסדר טיעון, לקחה אחריות על מעשיה, והביעה חרטה ובושה על מעורבותה בפלילים בפני השירות ובימ"ש (**סעיף 40א(4) ו-(6) לחוק**).

בנוסף, מדובר בעבירה ישנה, שבוצעה בשנת 2011, לפני כ-5 שנים, במהלכן לא שבה להסתבך בפלילים, ולא הייתה מעורבת בעבירות נוספות.

בנסיבות אלה **לא** מתקיימים התנאים המנויים בע"פ 2083/96 תמר כתב נגד מדינת ישראל פ"ד נב(3) 337 כלל ועיקר:

ראשית, סוג העבירה הינו חמור, ולא בכדי קבע המחוקק עונש מינימום בצידה. חומרה זו מתחדדת נוכח העובדה כי בנסיבות אלה לא היה כל מגע או קונפליקט בין השוטרים במקום לנאשמת, כפי שקורה לא אחת בעבירות מסוג זה, כי אם הנאשמת היא שהתערבה מיוזמתה באירוע- ובהכניסה בהתנהגותה להתנהגות האסורה- אין לה להלין אלא על עצמה.

שנית, לא השתכנעתי כי בנסיבות אלה קיימת פגיעה קונקרטית בפרנסת הנאשמת. אדרבא- מהתסקיר ומדברי הנאשמת בבימ"ש עולה בברור כי קיימת חוסר יציבות תעסוקתית בחייה, כי במשך השנים עברה מספר תחומי עיסוק, ונמצאת בתהליך של חיפוש אחר זהותה המקצועית (עמ' 2 סיפא לתסקיר).

גם לימודיה כיום- שעניינם לימודי הדרכת פילאטיס והדרכת כלות- אינם מושפעים מרישום פלילי, ובכל הנוגע ללימודים עתידיים בפיזיותרפיה הרי שמדובר בטענה בעלמא שלא הוכחה, ומובאת רק מפיה של הנאשמת.

באשר לעבודתה הנוכחית כסייעת שילוב בבי"ס ביישוב יצהר- לא זו בלבד שמדובר בעבודה זמנית, ולא בקריירה ארוכת טווח עליה נשענת פרנסת משפחה, באופן שאינו מתיישב עם נזק קונקרטי ובלתי מידתי, אלא שאף לגביה עולה מהתסקיר כי קיים ספק אם יש בהרשעה דהיום כדי לפגוע.

לאור האמור, אין עניינה של הנאשמת נכנס בגדרו של החריג המנוי בהלכת כתב, ועל כן **לא** מצאתי לנכון לבטל הרשעתה בנסיבות אלה.

עם זאת, לאור המלצת התסקיר, העדר עבר פלילי, הודאת הנאשמת, וחלופי הזמן הניכר בתיק דנן, ושיקולי שיקום בהתאם **לסעיף 40ד(א) לחוק**, הריני קובעת את עונשה ברף התחתון של מתחם הענישה (חרף היות מעשיה ברף הבינוני כאמור) בכפוף לעונש המינימום, ובהתאם לעקרון ההלימה.

לפיכך- הריני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

6.

א. מאסר על תנאי בן 4 חודשים, למשך שנתיים מהיום, שלא תעבור על העבירות בהן הורשעה.

ב. התחייבות ע"ס 5,000 ₪ להימנע במשך שנה מהעבירות בהן הורשעה.

לא תיחתם ההתחייבות - תיאסר למשך 60 יום.

ג. קנס בסך 1,000 ₪, שישולם ב- 5 תשלומים שווים, רצופים וחודשיים החל מיום 1.9.15 - או 30 ימי מאסר תמורתו.

7. זכות ערעור לבימ"ש המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ז ניסן תשע"ה, 16 אפריל 2015, במעמד הנוכחים.